

N.C.P.G.R.

MEENSEL - KIEZEGEM '44

51^e Jaargang - 2^e Editie - Juli 2026

Op bovenstaande foto staat de beeltenis van de 67 vermoorde dorpelingen van Meensel-Kiezegem en de 8 mannen die terugkeerden uit de kampen.

In Meensel - Kiezegem zal augustus steeds blijven herinneren aan hetgeen zich hier op de eerste en elfde dag van die maand, nu 82 jaar geleden, afspeelde. Na de dodelijke aanslag op een Duitsgezinde, op 30 juli 1944, werden vervolgens, bij 2 vergeldingsacties 91 dorpelingen opgepakt en weggevoerd. 4 mensen werden ter plaatse vermoord. 63 onder hen kwamen om in het KZ Neuengamme of bijkampen. Slechts 8 keerden terug uit de kampen, 7 werden bevrijd uit de gevangenis van Leuven en 13 ontsnapten aan deportatie door de spooktrein.

Al deze mensen worden herdacht tijdens de herdenkingsplechtigheid op 9 augustus en de herdenkingsreis van 27 tot 30 augustus.

Nationale Confederatie van Politieke Gevangenen en Rechthebbenden – Meensel-Kiezegem 1944 vzw
Zetel: Neckerspoelstraat 6 3391 Meensel-Kiezegem. Ondernemingsnummer 0464.494.594 RPR Leuven

Post Erkeningsnummer **P005656** – Afgiftekantoor Tielt-Winge
Verantwoordelijke uitgever : Vital Craeninckx, Leuvensesteenweg 168 3390 Tielt-Winge

Locatie: Museum44 Binkomstraat 1 3391 Meensel-Kiezegem

Je kan het museum bezoeken individueel of in groep mits reservatie via +32 16 36 50 55, reservaties@museum44.be of online via www.museum44.be.

Openingsuren: zaterdag en zondag van 10.00 uur tot 17.00 uur. Weekdagen mits reservatie. Feestdagen gesloten.

Contacteer ons gerust voor meer informatie, of kijk op onze website www.museum44.be

Tom Devos +32 487 73 70 02

Katrin Duerinckx +32 485 55 97 57

Marc Cauwbergs +32 478 92 70 26

Ronny Olemans +32 473 35 03 65

BESTUUR vzw **N.C.P.G.R Meensel-Kiezegem'44**

VITAL CRAENINCKX

Voorzitter

+32 16 63 46 23

+32 496 50 46 77

FREDDY DUERINCKX

Ondervoorzitter

+32 16 62 12 38

+32 479 69 97 88

BETTY VUCHELEN

Secretaris

+32 495 58 24 18

JOS LEMMENS

Penningmeester

+32 16 63 36 11

+32 477 45 67 36

WERKGROEPEN

HERDENKINGSCOMITE

Coördinator Vital Craeninckx

HERDENKINGSREIZEN

Coördinator Oktaaf Duerinckx

MUSEUM & TENTOONSTELLINGEN

Coördinator Marc Cauwbergs

REDACTIE

Vital Craeninckx, Oktaaf Duerinckx, Oscar Lauwens
& Katrin Duerinckx

BESTUURSLEDEN

Rita BROOS, Marc CAUWBERGS, René CAUWBERGS, Stefan CAUWBERGS, Viviane CAUWBERGS, Caroline COLEBUNDERS, Clara DE SMET, Tom DEVOS, Katrin DUERINCKX, Oktaaf DUERINCKX, Oscar LAUWENS, Tom LEMMENS, Ronny OLEMANS, Rudi PEETERS, Marcel REYNDERS, Melanie SCHOUTERS, Evrard VAN GOIDSENHOVEN en Yvonne VANGILBERGEN

REKENINGNUMMER

Algemeen, Lidgelden & Donaties : - KBC – IBAN BE84 7340 3632 1859 – BIC KREDBEBB

Website: <https://www.meensel-kiezegem44.be/>

Woord vooraf

Dat de astronomische zomer 2026 stevig begon, hebben we met z'n allen aan den lijve ondervonden. Temperaturen die flirtten met de 40 °C en deden terugdenken aan de zomer van 1944: dat was tot dan toe één van de zonnigste en warmste zomers van de twintigste eeuw in België. Historisch ook omwille van de ommekeer in het verloop van de Tweede Wereldoorlog en de tragische augustusdagen in Meensel-Kiezegem.

Langs deze weg verwelkomen wij de aangesloten leden van NCPGR-Leuven. Omwille van gezondheidsproblemen en voortschrijdende leeftijd kwam de vraag van bestuursleden van de regionale Leuven om aan te sluiten bij NCPGR-Meensel-Kiezegem.

Na contact met voorzitter Pierre Neuhard en bestuurder Albert Springael werden alle leden, aangesloten in Leuven, aangeschreven.

Tot hiertoe mochten wij het merendeel van de leden verwelkomen in Meensel-Kiezegem.

Het is met alle respect naar het bestuur en de leden in Leuven toe dat wij in onderling overleg tot een overeenkomst zijn gekomen. Het is dan ook billijk om voorzitter Pierre Neuhard te bedanken voor het vertrouwen en hem te benoemen tot ere-voorzitter.

Verder in deze brochure het levensverhaal van Pierre Neuhard die in het verleden talloze malen deelnam met het vaandel van Breendonk aan de herdenkingen in Meensel-Kiezegem.

We beleven turbulente tijden die ons bijwijlen doen terugdenken aan de jaren dertig van vorige eeuw. In deze context viel mijn oog op een opiniestuk van de voorzitter van de 8-meicoalitie en kind van het verzet Ellen De Soete op facebook onder de titel en citeer:

“Fascisme draagt vandaag geen laarzen meer, maar maatpak en stropdas” :

“Het marcheert niet alleen in de straten, het zit in parlementen, studio's en bestuurskamers, netjes gefilterd door communicatiespecialisten en imago-coaches.

Neo-fascisme is old school, haat in een nieuw jasje: dezelfde zoektocht naar zondebokken, dezelfde minachting voor democratie en mensenrechten, maar verpakt als ‘patriottisme’, ‘gezond verstand’ of ‘stem van het volk’.

Het uniform is veranderd, de ideologie niet.

Van botten op straat naar pakken in marmerzalen: vandaag dragen ze geen spandoeken met hakenkruisen meer, maar dossiers, dossiers vol maatregelen die minderheden viseren, sociale rechten uithollen en tegenstemmen monddood willen maken. De esthetiek is gemoderniseerd, de agenda blijft even donker.

Mannen in maatpak die haat normaliseren, zijn gevaarlijker dan de schreeuwleijkerds in laarzen. Ze schuiven stukje bij beetje de grens op van wat ‘zegbaar’ en ‘denkbaar’ is, tot racisme, seksisme en autoritaire reflexen weer kunnen binnenwandelen langs de voordeur.

We moeten dus twee keer kijken: niet naar de das, maar naar de daden.

Niet naar de glimlach, maar naar de wet die erachter zit. Wie vrijheid, gelijkheid en solidariteit verdedigt, erkent dat neo-fascisme niet begint met knuppels, maar met kostuums.

Van botten op straat naar pakken in het parlement: dat is de evolutie van het fascisme.

Het maakt extreemrechts respectabel, het geeft haat een microfoon en het verschuift de grens van wat aanvaardbaar is.” Einde citaat

Aan u allen een mooie zorgeloze zomer en vakantie toegewenst.

Vital Craeninckx, voorzitter

Tussen hoop en vrees . . .

Deze foto (de familie Duerinckx-Janssens) uit de laatste oorlogswinter geeft duidelijk weer hoe Meensel-Kiezegem achterbleef in onwetendheid over de gedeporteerden. Al wat men wist was het bericht op een conserven-wikkel dat uit de beestenwagen gegooid was en doorgestuurd. Dorpsonderwijzer Ferdinand Duerinckx had erop geschreven in potlood dat onze dorpsgenoten op weg naar Duitsland en nog in goede gezondheid waren. Een omslag, met een postzegel met de beeltenis van koning Leopold III, was afgestempeld in Brussel en in Meensel toegekomen. Dat was alles wat in de overige oorlogsmoanden en de bevrijdingen in België was bekend. Velen bleven hopen.

Het was pas na de wapenstilstand dat er enige klaarheid kwam. Marcel Loddewijckx kwam op 24 mei terug aan in het dorp en durfde niet meedelen aan de achtergebleven vrouwen (weduwen, maar ze wisten het nog niet) dat ze hun man, zoon of vader nooit meer zouden terugzien. Aan pastoor Sloots heeft hij het wel verteld. Deze bedenkingen en de wrange onzekerheid gedurende negen maanden wogen erg zwaar op de sfeer in het dorp. Om dit beter te begrijpen is het aan te raden de teksten te herlezen uit "SS-Terreur te Meensel-Kiezegeg". Dit is een boekje dat geschreven werd door meester Hendrickx en de eerste maal verscheen op 1 februari 1945. Bij het lezen voelt men de onzekerheid en de scherpe tegenstelling van wit en zwart. Daarom is het aan te raden het te herlezen in dat perspectief. Mocht er vraag naar zijn zouden we met de NCPGR Meensel-Kiezegeg'44 het terug kunnen uitgeven. Het is een echt tijdsdocument en daardoor begrijpen we ook beter de houding van de betrokkenen. En onze leuze is nooit ver weg "Als we 't vergeten, begint het opnieuw".

[illegible]

Regionale Meensel-Kiezegem neemt leden van NCPGR Leuven over

Pierre Neuhard: “ ik was pas 6 toen de wereld in brand werd geschoten ”

Pierre werd geboren, als oudste kind van Léon Neuhard en Hermantine Verjauw, in de parochie van de abdij van Park Heverlee, op 6 februari 1934. In de moeilijke en onduidelijke interbellumperiode was hij een vlijtige leergierige kleuter van de ‘Petit jardin’ (1 ste kleuter) aan de St.-Norbertus school. Vanaf 1939 woonde het gezin te Tildonk, waar hij ‘le grand jardin’ (2de en 3de kleuter) volgde in de dorpschool, bij de Zusters Ursulinen.

Tijdens de oorlogsjaren leerde hij bij de ‘Broeders der christelijke scholen’ te Leuven. Nadien studeerde hij de Grieks-Latijnse Humaniora aan het Koninklijk Atheneum ‘Op den hoogen Heuvel’ te Leuven en later aan de Alma Mater (KUL) Wijsbegeerte en Letteren. Germaanse Filologie (Nederlands Engels Duits).

Vervolg blz. 5

Pierre met zijn boek: "ik was pas zes toen de wereld in brand werd geschoten..."

Fiere vaandeldrager in Breendonk

Zijn militaire dienst volbracht hij te Turnhout en te Saffraanberg. Aldaar werd hij leraar voor de navo-vrijwilligers en ter afronding tolk op de wereldexpo van 1958.

Afgezwaaid startte hij zijn loopbaan als taalleraar aan het College te Hoogstraten, aan de Vrije Technische School te Turnhout, aan de Rijksmiddelbare Meisjesschool te Mol, aan het Koninklijk Atheneum I te Hasselt en uiteindelijk blijvend aan het Koninklijk Atheneum 'in het groen' te Keerbergen. Naast zijn opdrachten Nederlands, Engels, Duits, ging zijn belangstelling uit naar de voordrachtskunst. Op de Nationale Finales te Gent (Dr. Oscar de Gruyter-juweel) en te Antwerpen (Dr. Maurits Sabbe-juweel) kaapten zijn leerlingen weergaloos de hoofdprijzen weg. Hij regisseerde zijn leerlingen tevens in 26 toneelstukken. De opvoeringen van de groep 'Feniks' binnen en buiten de eigen school (o.m. in de Leuvense Stadsschouwburg) brachten meestal een geldelijke bijdrage aan 'Poverello' of het melaatsenzorgcentrum van Dokter Hemerijcks te Dikungu op. In 1986 werd hij provisor (= onderdirecteur) en één jaar later inspecteur Duits-Engels voor de Nederlandstalige scholen in België en de scholen voor kinderen van Belgische militairen in Duitsland. Na de scheiding der koepels werd hij Pedagogisch Adviseur Duits-Engels bij de ARGO (nu het Gemeenschapsonderwijs. Het GO).

65 jaar zijnde, ging hij op 1 september 1999 op rust en kon hij zich inzetten en volledig wijden aan de plaatselijke fanfares te Tremelo (Dennegalmen', 'Verbroedering Tremelo') en aan de Openbare Gemeentelijke Bibliotheek.

De oorlogsjaren hadden hun traumatische stempel gedrukt op de in 1940 pas 6 jaar oude knaap: een onvergetelijke gevaarvolle vlucht tot in Oudenaarde (richting Frankrijk), de dreigende Duitse 'Verordnungen', het concentratiekamplijden van zijn vader (gedurende twee jaren), de bijna fatale bombardementen op de stad Leuven, het karige leven van het gezin, mede door de miserige toestand van zijn invalide vader en diens erg jonge overlijden wegens de kampbehandelingen.

Derhalve zette hij zich vooral in voor de behartiging van de belangen van oorlogsslachtoffers en rechthebbenden in de verenigingen: "Nationaal Verbond der Oudgevangenen van Breendonk, weduwen en wezen, de "Nationale Confederatie van Politieke Gevangenen en Rechthebbenden". Uit eerbied en respect voor de inzet van zijn beide ouders, aanvaardde hij het vaandrigschap van het 'Nationaal Vaandel der Oud-Gevangenen van Breendonk en het voorzitterschap der Oud-Gevangenen van Breendonk, Nederlandstalig landsgedeelte en van de NCPGR, regionale Leuven. Hij staat tevens open voor evt. gidsing in het Fort van Breendonk en voor spreekbeurten in o.m. scholen.

Omwille van zijn jarenlange inzet werd hij vereremerkt tot Commandeur in de Orde van Leopold II, officier in de Leopoldorde, het Militair Ereteken, het Burgerlijk Ereteken 1ste klas.

(Bron boek: 'ik was pas zes toen de wereld in brand werd geschoten - P. Neuhard)

Erfgoeddag 2026 - Katrin Duerinckx

De officiële Erfgoeddag ging door op zondag 26 april. Het thema van dit jaar was “ha, ha, humor”.

Hoewel dit thema niet dadelijk kan geassocieerd worden met de gebeurtenissen in Meensel-Kiezegem, toch werd er hierover vanuit Museum44, in samenwerking met Ofsar, een mooie tentoonstelling opgezet.

In de Sint Mattheuskerk van Meensel werden spotprenten, cartoons en vouwbriefjes i.v.m. WOII tentoongesteld.

De cartoons lieten ons glimlachen met de rauwe werkelijkheid van de oorlog en de bezetter. Ook de tentoongestelde spotprenten van Oscar Liedel, gemaakt tijdens de oorlog zelf, gaven de oorlog en de bezetter treffend en met de nodige ironie, weer.

Tot slot waren er de amusante vouwbriefjes. Juist gevouwen wordt een gewone tekening een echte spotprent. Het vouwbriefje “zoek het 5^e varken” is wel het meest bekende. Dit konden de bezoekers zelf ook uitproberen.

Hieronder enkele beelden ter illustratie van de tentoonstelling in de Sint Mattheuskerk

Bedankt Viviane

De aandachtige lezer van onze eerste Nieuwsbrief dit jaar zal gemerkt hebben dat er een nieuwe naam stond bij de secretaris van de vereniging. Viviane Cauwbergs, tot dan toe secretaris van de NCPGR Meensel-Kiezegem '44, droeg in de bestuursvergadering van 26 januari 2026 haar taak over aan Betty Vuchelen.

Viviane werd op 23 november 2015, bij de oprichting van de N.C.P.G.R. Meensel-Kiezegem '44, aangesteld als secretaris van de nieuwe vereniging. De nieuwe vereniging NCPGR Meensel-Kiezegem '44 werd opgericht vanuit de samensmelting van de Stichting Meensel-Kiezegem '44 en de Nationale Confederatie van Politieke Gevangenen en Rechthebbenden Gewest Meensel-Kiezegem-Tienen.

Vanaf dag 1 heeft zij de taak van secretaris ernstig en met gedrevenheid opgenomen. 10 jaar lang heeft zij gezorgd voor de verslagen en de administratieve ondersteuning van onze vereniging. In de hoedanigheid van secretaris maakte zij ook deel uit van het kernbestuur.

Wij willen Viviane dan ook van harte bedanken voor haar jarenlange inzet als secretaris van NCPGR Meensel-Kiezegem '44.

Maar gelukkig blijft Viviane met alle plezier bestuurslid van de vereniging. En zal zij zich blijven inzetten voor de vereniging en voor Museum44.

Want in haar hart wil ze nog steeds blijven herinneren en wil zij nog steeds de boodschap van NCPGR Meensel-Kiezegem '44 blijven uitdragen

.....

In Memoriam

Gaston Cockx, echtgenoot van Jacqueline Lemmens,

Gaston werd geboren te Meensel-Kiezegem op 9 juni 1951 en is overleden in het RZ H.Hart campus Mariëndal te Tienen op 18 april 2026.

Gaston was jarenlang steunend lid van NCPGR-Meensel-Kiezegem.

Vzw NCPGR Meensel-Kiezegem '44 biedt haar oprechte deelneming aan.

Mee met de herdenkingsreis van de Belgische Vriendenkring Neuengamme

De Belgische vriendenkring Neuengamme organiseerde van 30/4/2026 tot 5/5/2026 haar jaarlijkse herdenkingsreis met als één van de belangrijkste activiteiten de deelname aan de grote herdenkingsplechtigheid in het KZ Neuengamme ter gelegenheid van de 81ste verjaardag van de bevrijding van het concentratiekamp Neuengamme en de buitenkampen. Dit jaar had de Belgische delegatie, meer bepaald Meensel-Kiezegem, de eer om een toespraak te houden tijdens deze grote internationale plechtigheid. Katrin Duerinckx, lid van NCPGR Meensel-Kiezegem '44 en de Belgische Vriendenkring Neuengamme, kon hier het verhaal van Meensel-Kiezegem en haar verbondenheid met KZ Neuengamme brengen. Lees haar toespraak op blz.10 en 11. De reacties waren ontroerend. De boodschap is klaar geweest. Als bestuurslid van NCPGR Meensel-Kiezegem en Museum'44 en ook medebestuurder van de Belgische Vriendenkring van Neuengamme vertegenwoordigde zij ons allemaal.

Van deze herdenkingsreis zijn volgende bezoeken te vermelden:

Dag 1: bezoek aan het parlement van Bremen op uitnodiging van de president van het parlement Mevr. Antje Grotheer

Dag 2: bezoek aan Bremen-Blumenthal, Bremen-Farge, Valentin Bunker, Husum-Schwesing

Dag 3: bezoek buitenkamp Ladelund, rondrit Hamburg, begraafplaats Ohlsdorf, buitenkamp Fühlsbüttel

Dag 4: Neustadt-in-Holstein met plechtigheid "Ramp Cap Arcona", KZ Neuengamme met grote internationale plechtigheid en bloemlegging

Dag 5: bezoek hoofdkamp Neuengamme, bezoek en bloemlegging aan beeld van Meensel-Kiezegem, begraafplaats Scheppau, plechtigheid en bezoek KZ Shandelah

Dag 6: bezoek Wolfenbüttel

Van NCPGR Meensel-Kiezegem namen Jos Lemmens, Tom Lemmens, Marc Cauwbergs en Katrin Duerinckx deel aan deze herdenkingsreis

De Belgische delegatie aan het beeld "De wanhoop van Meensel-Kiezegem".
Uiterst links algemeen directeur van de KZ Gedenkstätte Neuengamme, Oliver von Wrochem
en Nationaal voorzitter van de Vriendenkring Mark Van den Driessche met het vaandel.

Onze vereniging werd vertegenwoordigd door vlnr. Tom Lemmens, Jos Lemmens, Katrin Duerinckx en Marc Cauwbergs

De toespraak van Katrin Duerinckx

Toespraak van Katrin Duerinckx in Neuengamme

Geachte aanwezigen,

Mijn naam is Katrin Duerinckx. Ik ben de kleindochter van Ferdinand Duerinckx en het is via hem dat ik verbonden ben met Neuengamme.

Ferdinand Duerinckx kwam begin september 1944 aan in het KZ Neuengamme. Zijn verblijf hier zou maar enkele maanden duren. Op 18 december 1944 overleed hij in het KZ Neuengamme. Hij was amper 34 jaar.

Hoe is dit nu allemaal kunnen gebeuren?

Zijn verhaal begint in Meensel-Kiezegem, een klein dorpje in het centrum van België, in de nabijheid van Leuven. Tijdens de oorlog blijft in dit landelijk dorpje alles relatief rustig. Er is verzet en er is collaboratie. Mijn grootvader was schoolmeester in het dorp en hij was lid van de verzetsbeweging NKB.

De meeste jonge mannen uit het dorp duiken onder om te ontsnappen aan de verplichte tewerkstelling in Duitsland. Ook bij mijn grootvader zaten mannen ondergedoken. In het dorp zit ook de Canadese piloot Teddy Blenkinsop ondergedoken, die na het neerschieten van zijn vliegtuig opgevangen werd door het verzet en die in Meensel wacht op de terugkeer naar zijn troepen.

Hoewel de collaborerende families openlijk uitkomen voor hun medewerking met de vijand, toch lieten verzet en collaboratie elkaar relatief ongemoeid.

Tot op 30 juli 1944. Op die dag wordt Gaston Merckx, zoon van een collaborerende familie, neergeschoten door weerstanders uit het Leuvense. De moeder van het slachtoffer wil wraak en zegt de woorden: hier zullen 100 gijzelaars voor sterven. Maar aangezien Meensel-Kiezegem een klein dorp is met minder dan 1.000 inwoners, was dit een zeer zware eis tot vergelding.

En zo werd op 1 augustus 1944 een eerste razzia gehouden. Drie mensen werden ter plaatse neergeschoten en 15 anderen, waaronder ook mijn grootvader, werden opgepakt en afgevoerd naar het Gestapo-kantoor in Leuven. Op 11 augustus wordt een tweede, veel grotere, razzia uitgevoerd. Het dorp werd door 350 man omsingeld, alle huizen werden één voor één uitgekamd en nog eens 81 mannen en vrouwen werden opgepakt en overgebracht naar Leuven. Tijdens deze razzia werd ook gezocht naar de Canadese piloot Blenkinsop en werd de hoeve, waar men vermoedde dat hij ondergedoken zat, in brand gestoken. De eigenaar van de hoeve komt hierbij om in de vlammen. De razzia's in Meensel-Kiezegem werden uitgevoerd, niet alleen door de Wehrmacht, maar ook door Vlaamse collaborateurs en Vlaamse SS'ers.

Eind augustus 1944 werd mijn grootvader, samen met nog 70 andere dorpsgenoten, op transport naar Duitsland gezet. Als je dan weet dat Leuven op 4 september 1944 werd bevrijd, dan worden de gebeurtenissen in Meensel-Kiezegem alleen maar schrijnender.

Mijn grootvader kon uit de trein nog een briefje gooien met de volgende tekst:

“Op weg naar Duitsland, onbekende bestemming, allen gezond. Hopen spoedig weer te zijn. Bid voor een goede en snelle thuisreis.”

Als bij wonder mocht mijn grootmoeder dit briefje ontvangen. Het was echter het laatste teken van leven dat de achterblijvende vrouwen en kinderen kregen van hun opgepakte mannen en vaders.

Al de gedeporteerde dorpsgenoten van Meensel-Kiezegem kwamen in het concentratiekamp van Neuengamme terecht. Verschillende werden doorgestuurd naar bijkampen of satellietkampen van Meppen, Bremen-Blumenthal, Lubeck, Brunswick, Wobelin, Schandalah en Bergen-Belzen. Zoals alle gevangenen werden ze als slaven tewerkgesteld in de kleiputten, de steenbakkerij, de industrie, de wapenindustrie, ... Velen stierven al snel door uitputting, ziekte, honger en mishandeling.

Van de 71 gedeporteerden zijn er slechts 8 mannen teruggekeerd. Eén van hen overleefde zelfs de Cap Arcona. Het kleine dorp Meensel-Kiezegem blijft achter in rouw. Met 44 weduwen en 112 oorlogswezen. Vrouwen zonder man, kinderen zonder vader.

Om het drama van Meensel-Kiezegem niet te vergeten wordt er in Meensel-Kiezegem elk jaar tussen 1 en 11 augustus een grote plechtigheid gehouden. We mogen niet vergeten wat er allemaal gebeurd is, niet in Meensel-Kiezegem met de razzia's, maar zeker ook niet in KZ Neuengamme en alle andere concentratiekampen.

Het blijft zo belangrijk om lessen te trekken uit wat er zo fout ging in het verleden. Vooral in de onzekere wereld waarin we nu vandaag leven, blijft het meer dan ooit noodzakelijk om de vrije wereld waarin we leven te koesteren. Een wereld waarvoor zoveel mensen gestorven zijn. Ook mijn grootvader.

We moeten de herinnering aan de slachtoffers levendig houden. Zo wil ik ook de herinnering aan mijn grootvader levendig houden. Vanuit Meensel-Kiezegem wordt er al meer dan 20 jaar een herdenkingsreis naar Neuengamme georganiseerd. Vele medereizigers komen, net als ik, naar Neuengamme om hun overleden vader, grootvader, nonkel... te herdenken. En om op de plaats te zijn waar zij hebben geleden en zijn gestorven.

Stilstaan en herdenken in KZ Neuengamme gebeurt ook aan het beeld van Meensel-Kiezegem in het park van het domein. Het beeld "de wanhoop van Meensel-Kiezegem" stelt de treurende moeder voor met in het huisje enkel een kind. Een huis zonder man, zonder vader. Dit stukje Meensel-Kiezegem binnen het domein van KZ Neuengamme geeft ons de gelegenheid om ook hier elk jaar een plechtigheid te houden en een bloemenkrans neer te leggen als eerbetoon aan de slachtoffers.

In 2019 hebben we in Meensel-Kiezegem een nieuw museum "Museum44" opgericht. Hier kunnen de bezoekers het hele verhaal van het drama van Meensel-Kiezegem ontdekken en hopelijk met een kritische geest naar het gebeuren en de tijdsgeest kijken. Dit verhaal mag niet verloren gaan want als we het vergeten, gebeurt het opnieuw!

Mijn grootvader was amper 34 jaar toen hij stierf in KZ Neuengamme. Mijn grootmoeder Maria Janssens bleef achter met 5 kleine kinderen. De oudste was dan 7 jaar en de jongste nog geen 4 maanden. Toen mij grootvader werd opgepakt, was mijn grootmoeder hoogzwanger. Nog voor mijn grootvader op transport naar Duitsland werd gezet, werd hun jongste kind, Freddy, geboren. Hij heeft zijn vader dus nooit gekend. Mijn grootvader heeft ook zijn jongste zoon nooit kunnen zien. Mijn vader, Jef, die 5 jaar was toen zijn vader werd opgepakt, heeft het nog dikwijls over zijn vader, mijn grootvader. Ook al is hij nu 86 jaar, het blijft voor hem een gemis. Anderzijds zijn we zeer dankbaar en fier op onze grootmoeder. Zij heeft, net zoals de andere weduwen uit het dorp, het leven op een positieve manier aangepakt en gezorgd dat haar kinderen tot gelukkige, mooie mensen zijn opgegroeid.

Hoewel mijn grootvader, Ferdinand Duerinckx, in Meensel een symbolisch graf heeft, blijft deze plaats, KZ Neuengamme, zijn echte graf. Hier is zijn as uitgestrooid op het domein.

Hier wil ik hem komen opzoeken, zoveel ik kan. Daarom sta ik ook nu hier. Om hem te herdenken, te eren en hem te bedanken. Hij heeft tenslotte zijn leven gelaten in het traject naar een vrije wereld waarin ik ben mogen opgroeien.

Dank u.

Volgens de traditie starten we in mei met de museumcafé 's en volgens diezelfde traditie valt dit eerst museumcafé steeds samen met Moederdag.

Op 10 mei dit jaar, een dag na de struikelsteenlegging, was het weer gezellig druk in de tent aan het museum.

Naast het weerzien van vrienden en sympathisanten en naast het fijn samenzitten en iets drinken, was er ook tijd om aan de moeders te denken.

Moederdag in de museumtuin is niet alleen een stukje taart voor de aanwezige moeders maar het is ook het herdenken en het eren van de oorlogsweduwen.

Aan het spandoek van de weduwen werd hulde gebracht. De 11 aanwezige oorlogswezen legden een bloemenkrans neer.

Het gedicht "Ongeschreide tranen" geschreven door Oktaaf Duerinckx werd voorgelezen door zijn kleinzoon Dries.

Natuurlijk kon ook het museum bezocht worden en voor een laatste dag ook nog de Erfgoedtentoonstelling in de Sint Mattheuskerk.

Tot slot hadden we bezoek van de Helden van het Verzet. Wij willen deze organisatie zeker steunen in hun doel om het "buitengewoon verzet van gewone mensen" meer onder de aandacht te brengen.

De aanwezige oorlogswezen voor het spandoek van de weduwen.

Vlnr. Jos Lemmens, Jef De Brier, Gustaaf Duerinckx, Jef Duerinckx, Oktaaf Duerinckx, Yvonne Vangilbergen, Josée De Bruyn, Freddy Duerinckx, Fons Lemmens, René Cauwbergs en Hilda Duerinckx

Op 9 mei 2026 werden in Meensel-Kiezegem 22 nieuwe struikelstenen onthuld. Na de 27 eerder aangelegde struikelstenen komt het totaal nu op 49 struikelstenen.

Een struikelsteen is een klein gedenkteken ter nagedachtenis aan de slachtoffers van het naziregime tijdens de tweede Wereldoorlog. In het messing plaatje op de steen worden de naam, geboortedatum, deportatiedatum, plaats en datum van het overlijden van de herdachte persoon aangebracht. Om de steen te kunnen lezen, moet men buigen voor het slachtoffer. Het is dus zowel herdenken als eer betuigen.

Deze 49 struikelstenen in Meensel-Kiezegem vormen een lint van kleine monumentjes doorheen het dorp. En samen met de duizenden struikelstenen in ons land en de meer dan 100.000 struikelstenen verspreid over gans Europa vormen zij één groot monument van herdenking. De eerste struikelstenen of origineel "Stolpersteine" werden in 1992 door kunstenaar Gunther Demnig vervaardigd en aangelegd. Het begin van een herdenkingskunstwerk dat nu meer dan ooit wordt aangevuld en uitgebreid.

En zo werden er op 9 mei, onder een stralende zon, weer 22 bijkomende struikelstenen ingehuldigd in Meensel-Kiezegem. Er werd gestart in Kiezegem en in stoet werd er van de ene te onthullen struikelsteen naar de andere gegaan. Bijna overal volgens hetzelfde scenario. De familie stond te wachten bij de nog afgedekte steen die geflankeerd werd door een Belgisch vlagje en een foto van het slachtoffer. Rita Broos stond met de vlag en Freddy Duerinckx, de bezieler van de struikelstenen in Meensel-Kiezegem, gaf bij iedere onthulling een woordje uitleg. Na het onthullen van de struikelsteen door de familie werd de tekst op de steen voorgelezen door Freddy. Telkens weer was dit een ontroerend moment.

Na al deze kleine plechtigheden en het overvliegen van de Spitfire van Kris Vandenberg was het tijd voor een drankje in de museumtuin. Samen met de talrijke aanwezigen werd deze aangrijpende dag gezellig en in schoonheid afgesloten.

Wij danken Freddy voor de praktische en administratieve opvolging van het struikelstenenverhaal en wij danken de gemeente voor de aanleg van de struikelstenen.

Meer info over de struikelstenen kan u bekomen bij Freddy Duerinckx, Coördinator Struikelstenenproject N.C.P.G.R. Meensel-Kiezegem 44 (freddy_duerinckx@hotmail.com. 0032 479 69 97 88).

De eerste struikelsteen werd onthuld in Kiezegem voor Petrus Van der Meeren, die op 1 augustus werd doodgeschoten

Een greep uit de 22 onthulde struikelstenen op 9 mei, telkens in aanwezigheid van ons vaandel gedragen door Rita Broos en coördinator Freddy Duerinckx

Voor Jules Pypen aan café 't Klein Verlet in Kiezegem

Betty Vuchelen onthult namens de familieleden de struikelsteen voor Louis Claes

Struikelsteen voor teruggekeerde Jozef Claes, onthuld door zijn familie

Luc Van Meensel onthult de steen voor René Janssens

Jef Rasschaert onthult de steen voor zijn moeder Maria Rentiers, die uit de spooktrein bevrijd werd

De familie Verbist onthult de steen voor Marcel Trompet in de Heibosstraat

Struikelsteen voor Justinus Pasteys onthuld door Maria Trompet, schoondochter van Justinus

De struikelsteen voor dokter Hendrik Goyens die bevrijd werd uit de 'spooktrein'.

Michel Mertens onthult de steen voor Jozef Rasschaert. Michel was destijds een buurjongen van Jozef

Gonda en Petra Craeninckx onthullen de struikelsteen voor hun grootvader August Craeninckx, die als allereerste slachtoffer op het kerkpad werd gefusilleerd.

In de museumtuin werd nadien nog nagebabbeld tussen pot en pint

UITSTAP LIBERATION GARDEN EN OORLOGSKERKHOVEN LEOPOLDSBURG EN HECHTEL OP ZATERDAG 10 OKTOBER 2026

Reeds geruime tijd zat de idee in de planning, maar nu maken we er werk van:

Een bezoek aan Leopoldsborg, de grootste garnizoensstad van het Belgisch leger, maar ook zijn belangrijke bijdrage bij de bevrijdingsoperatie van Generaal Montgomery in het najaar van 1944. Op zaterdag, 10 oktober a.s. is het zover.

In het nieuwe museum **Liberation Garden** stap je onder begeleiding van een enthousiaste gids in de schoenen van bezetters, verzetsmensen en bevrijders.

Na een lunch in originele stijl, namelijk een ‘gamellenmaaltijd’ besteden we in de namiddag ruimschoots tijd aan de kennismaking met een aantal voor ons minder bekende gedenkplaatsen: een gids begeleidt ons op de naast het WOII-museum gelegen Belgische en Britse militaire begraafplaatsen. Vervolgens verplaatsen we ons een vijftal kilometer naar Hechtel voor een begeleid bezoek aan het **Executieoord Hechtel**: tijdens de Tweede Wereldoorlog was dit een geheime executie- en begraafplaats van de Duitse bezetter voor verzetslieden en andere gevangenen. Niet voor niets staat hier ook het Nationaal Monument van Weerstand Limburg.

Op de terugweg maken wij ook tijd voor een laatste stop aan **de Treurgracht**.

Het verhaal van de Treurgracht blijft na al die jaren nog steeds een luguber verhaal, dat onze begeleider ter plaatse zal toelichten.

Kortom een boeiende en vruchtbare dag met oorlogsverhalen uit de niet zoverre omgeving. Alle bezoeken ter plaatse gebeuren onder begeleiding van zeer deskundige gidsen.

De verplaatsingen zullen gebeuren met eigen vervoer.

We vertrekken in Meensel-Kiezegegum om 9u, zodat wij ons programma in Leopoldsborg kunnen starten om 10u15. Ons programma ter plaatse zal eindigen tussen 17u en 17u30.

De deelnameprijs, inclusief lunch bedraagt € 40.

Voor de vlotte organisatie vragen wij u om uw (voor)inschrijving via onderstaand strookje te mailen naar Oscar Lauwens, bestuurslid NCPGR Meensel-Kiezegegum44 uiterlijk voor 31 juli a.s. Dit lijkt vroegtijdig, maar wij hebben strikte deadlines voor de boekingen ter plaatse. De concrete afspraken ontvangt u na inschrijving begin september.

Alvast bedankt voor uw interesse.

Oscar Lauwens
Bestuurslid NCPGR Meensel-Kiezegegum44
Manestraat 74
3540 Scholen
E-mail: oscar.lauwens@telenet.be

(Voor)inschrijvingsstrook uitstap Leopoldsborg

Gelieve uw inschrijving te mailen naar oscar.lauwens@telenet.be uiterlijk op 31 juli a.s.:

Ondergetekende, (voornaam en naam), e-mail: tel/gsm:

- ☐ Neemt met ____ personen deel aan de uitstap naar Leopoldsborg op 10 oktober a.s.
- ☐ Heeft een museumpas
- ☐ Is vegetariër

'Huizen vertellen hun verhalen'

Ina Stabergh en Freddy Jonckers verheugen ons voor de zoveelste maal (het was wel even wachten) met de geheimpjes uit de huizen van in hun jeugdjaren en ook waarin zij woonden na hun huwelijk, nu bijna 60 jaar geleden.

Plaatsen waarin twee levens elkaar vonden en een thuis werden en waarin hun drie kinderen werden geboren. Elk huis is een halte in de tijd en draagt de afdruk van wie Berthy (Ina) en Fred waren en werden. Niet alleen de kinderen maar ook hun zes kleinkinderen spelen een rol in die verhalen.

Wat begint als een persoonlijk verhaal, het mijne en het zijne, groeit uit tot een gedeeld geheugen, een huis dat niet op één plek staat.

Met een fijnzinnige blik en een evocatieve taal weven twee perspectieven zich tot één verhaal. Herinneringen schuiven over elkaar heen, speels en weemoedig, scherp en vervagend. Het geheel wordt aangevuld met passende foto's uit hun rijk archief aan fotomateriaal.

In 2006 werd Stabergh aangesteld als stadsdichter van Diest, waarmee ze de eerste vrouwelijke stadsdichter van Vlaanderen werd.

Naast haar schrijverschap speelde Stabergh een belangrijke rol in het culturele veld als oprichter en meer dan twintig jaar voorzitter van de Literaire Culturele Kring Apollo (1989-2009). Met het initiatief Literatuur op Zondag bood Apollo een podium aan ruim 300 schrijvers, dichters en kunstenaars uit Vlaanderen en Nederland, en droeg het bij aan een bloeiende literaire uitwisseling in de Lage Landen.

Natuurlijk zal de link met Meensel-Kiezegem niet ontbreken.

"Neuengamme, ik kwam terug" is beslist een mijlpaal. Op treffende wijze voelt zij na het bezoek aan de kampen in Noord -Duitsland diep wat het betekent voor de overblijvenden en wat we in ere moeten houden. De vertaling in het Duits van Reimond Gaebelein wordt regelmatig voorgedragen aan de herdenkingsmonumenten van de concentratiekampen. Het is dan ook verheugend dat zij enkele maanden geleden benoemd werd tot ridder in de Leopoldorde, wat zij zeker verdiende .

Ook kunnen wij hier niet vergeten de toneelbewerking van haar Jeugdboek "Help" dat samen met Oktaaf Duerinckx (ook als regisseur) voor theater werd bewerkt als "Maskers" en zowel in Hoegaarden (Thalia), de Schouwburg van Leuven (Jongerenatelier Thespikon), tijdens de Literaire middagen in het begijnhof voor Apollo Diest en als unicum tijdens de boekenbeurs in Antwerpen met succes werd opgevoerd.

"Huizen vertellen hun verhalen" (256) is een ode aan het verstrijken van de tijd, aan liefde die zich hecht aan plaatsen, en aan de vraag die in elke lezer blijft nazinderen: waar begint een huis, en waar wordt het een thuis?

Verdere inlichtingen via onze Nieuwsbrief of WWW.LESILES.BE 34.95 euro :
(<https://lesiles.be/ina-stabergh/>)

Het verhaal van en door Jozef Craeninckx, het laatste slachtoffer van de razzia's in Meensel-Kiezegem. Hij overleed op 26 september 2024.

In vorige editie (deel 1) kon je het verhaal lezen vanaf zijn arrestatie op 11 augustus 1944 tot het verblijf in de gevangenis van Sint Gillis in Brussel

Vervolg - Deel 2 : Van Sint-Gillis Brussel tot weer thuis in Meensel-Kiezegem, september 1944

Tot in Sint-Gillis te Brussel hadden wij de oorlog op veilige afstand als toeschouwers beleefd. Vanaf dat moment maakten wij er een integrerend deel van uit. Een voor ons onbekende wereld openbaarde zich in een respectloze, onmenselijke, harde en meedogenloze realiteit. Vader hebben wij na die brutale vernedering nooit meer teruggezien . . .

De kameraadschappelijke sfeer van de gevangenis in Leuven was nu definitief voorbij. De gevangenen van Meensel-Kiezegem werden verspreid over diverse cellen, ook vader, mijn broer Frans en ikzelf. Niemand zat hier samen met een kennis uit de gemeente. Ik kreeg cel 331 op de derde verdieping van vleugel C.

Onze leefruimte werd herleid tot een achttal vierkante meter die wij bovendien moesten delen met 3 onbekende lotgenoten. De onwetendheid over ons lot was compleet. “Nietsdoen” werd drie weken lang onze hoofdbezigheid.

In mijn cel maakte ik kennis met een jonge kerel, een 30-jarige Waal uit de buurt van Jodoigne. Ik denk dat hij Gilbert heette, getrouwd en vader van 2 kinderen. Hij was reeds in 1942 opgepakt en ter dood veroordeeld omdat hij als weerstander radiocontacten met de geallieerden verzorgde.

Hij kon zich niet verzoenen met zijn doodvonnis omdat hij nooit iemand kwaad had gedaan en enkel goede bedoelingen had jegens zijn land. Regelmatig bladerde hij in een dossier dat uittreksels van zijn proces en foto's van vrouw en kinderen bevatte. Op school had ik al een aardig mondje Frans geleerd en bijgevolg kon ik met hem converseren. Maar de juiste woorden van troost vond ik niet. In dergelijke omstandigheden is iedereen op zichzelf aangewezen, ik weet zelfs niet of ik medelijden met hem had. Zijn vragende blikken brachten me steeds meer in verwarring en maakten mij hulpeloos en machteloos.

Het enige waar ik aan dacht was: hoe geraak ik hier levend uit.

Het moet rond 17 augustus geweest zijn toen in de vroege ochtend een Duitse bewaker de cel binnenkwam en mijn celgenoot verzocht zich klaar te maken om te vertrekken. Zijn schaarse bezittingen wikkeld hij in een deken en nam die met zich mee. Ik kan mij onmogelijk de laatste woorden herinneren die wij met mekaar wisselden. Zijn vertrek werkte als een soort bevrijding voor mij, er kwam meer ruimte in de cel maar mijn gedachten dwaalden af naar mijn tweelingbroer en vader. Wat was er met hen gebeurd? Wij waren samen aangehouden en in de gevangenis van Sint-Gillis gescheiden. Twijfels over mijn lot staken de kop op.

Enkele uren later tegen de middag kwam een bewaker mijn cel binnen met de melding “Dein Freund ist am 10 Uhr erschossen”. Eenzaamheid be kroop mij, ik werd moedeloos. Ik liet me meevoeren met de gedachten aan de vrijheid in de mooie natuur van het verre Hageland. Eens in de week werden wij gelucht met een korte wandeling op de koer van de gevangenis en in afzonderlijke cellen kon er, weliswaar zeer kort, gedoucht worden. Als ontbijt kregen wij met zijn vieren twee kleine broden die middendoor waren gesneden. Ieder mocht om beurt als eerste kiezen.

De laatste week van augustus was begonnen toen de cipier de deur van de cel opende met het bevel: ‘Mitkommen ! Schnell ! “ .

In de celwagen die mij naar de Louizalaan zou brengen zag ik mijn broer Frans en mijn kozijn Vital zitten tussen twee bewakers. Spreken was verboden maar het weerzien met mijn broer stelde mij min of meer gerust. Andere dorpsgenoten heb ik toen niet gezien. Op de Louizalaan nr. 453 werden wij opgesloten in afzonderlijke cellen in de kelderverdieping in afwachting van een verhoor door de SS.

In de cel schuin tegenover mij kon ik mijn neef Vital zien. Mijn broer zag ik niet meer. Een grimmige en vloekende SS-er beval mij met hem mee te komen. Ik werd met een lift naar de bovenverdieping van het gebouw gebracht. Het verhoor was pijnlijk.

Het verhoor door een Duitse SS-er was brutaal en genadeloos. Hij vuurde in gebrekkig Nederlands vragen op mij af.

Zijn grote kennis over weerstanders van ons dorp verbaasde mij. De antwoorden die ik gaf waren weinig overtuigend, immers als student in Tienen wist ik haast niets over hetgeen in Meensel-Kiezegem gebeurde.

Ze vertrouwden mij niet. Ik kon een 'zwart schaap' zijn. Dit zijn jongeren die samen met ouderen in de cel gestopt werden om zo informatie trachten te bekomen.

Onder dreiging van een pistool heb ik uiteindelijk een Duitse tekst ondertekend die een heimelijk lachende juffrouw met een schrijfmachine had geschreven. Ik had geen andere keuze.

Na het verhoor werd ik samen met mijn zwaar aangeslagen broer en toegetakelde kozijn Vital terug naar mijn cel gebracht.

Eind augustus nam de bedrijvigheid in onze vleugel van de gevangenis toe. De geallieerden vorderden snel. Brussel zou weldra bevrijd worden. 's Morgens op 2 september werden wij uit onze cellen geroepen en in vrachtwagens naar het station 'Klein Eiland' bij het Zuidstation gevoerd.

We werden een heel eind langs verlaten perrons gedreven. De wandeling in de aangename ochtendlucht deed deugd. Er werd halt gehouden naast een lange sliert beestenwagens. Een soepkom en bestek hadden we vanuit de gevangenis moeten meenemen. We kregen een kartonnen doosje met een rood kruis erop. Daarin zaten een blokje paté en enkele koekjes. Mijn broer zag ik niet meer. Elke wagon werd volgepropt met vertwijfelde en hulpeloze mensen wiens enige bekommernis was: in leven blijven. Vele nationaliteiten waren tegenwoordig, ieder sprak in zijn moedertaal en krachttermen klonken staalhard in het dialect. De bestemming van de trein was onbekend. In de late namiddag van 2 september vertrok het konvooi en denderde met horten en stoten de nacht in. In de wagon was slapen onmogelijk. Bij valavond kwam de trein aan in Vilvoorde. Vandaar ging het naar Mechelen en in Muizen kwam de trein tot stilstand. Door vertragingsmanoeuvres van machinist Verheggen is de trein nooit op zijn bestemming, Duitsland, geraakt. Het konvooi werd spoorloos en bestond dus niet meer. Vandaar de latere benaming "Spooktrein". Op 3 september in de voormiddag kwam de trein uiteindelijk terug aan in het station waar hij daags voordien was vertrokken. De deuren van de trein werden na lang en bang wachten uiteindelijk in de namiddag geopend. Wij waren vrij mede door de internationale tussenkomst van het Rode Kruis bij de Duitse bevelhebber in België, SS-generaal Jungclaus.

Op het perron vond ik mijn broer terug. Vader was er evenwel niet. . .

Brussel was één grote chaos, de koepel van het justitiegebouw stond in lichterslaai en de straten werden bevolkt door horden vluchtende Duitse soldaten. Wij besloten zo vlug mogelijk naar huis te gaan. Bij familie in de hoofdstad konden wij twee fietsen van het Duitse leger bemachtigen. Wij mengden ons tussen de vluchtende meute. Door niemand verontrust geraakten wij in Linden waar we bij een oom de nacht hebben doorgebracht.

De grote baan Leuven-Diest lag zwaar onder vuur door geallieerde jachtvliegtuigen die de vluchtende vijand bestookten. Op 4 september zijn wij langs land- en binnenwegen naar huis gegaan. Onze fietsen hebben we in Linden achtergelaten. Het oversteken van de baan Leuven - Diest was gevaarlijk en miraculeus, net als onze bevrijding uit de deportatietrein.

Kort na de middag op 4 september zijn we terug thuis op de boerderij aangekomen. Moeder en onze twee oudere broers verwelkomden ons stomverbaasd maar dolblij om het weerzien. "Waar is vader ??" was hun vraag. Wij konden daar helaas niet op antwoorden. Maanden later werd officieel medegedeeld dat hij op 16 november in Neuengamme was overleden. Het gevoel leeft nog steeds dat hij ons als een beschermende schaduw naar huis heeft gebracht.

Hijzelf keerde nooit terug....

N.C.P.G.R.

MEENSEL - KIEZEGEM '44

Herdenkingsplechtigheid

in Meensel - Kiezegem

Deze gaat door op zondag 09 augustus 2026 ter gelegenheid van de 82ste verjaring van de vergeldingsacties, uitgevoerd door de bezetter op 1 en 11 augustus 1944 waarbij 4 medeburgers ter plaatse werden vermoord en 63 van de 91 gijzelaars omkwamen in het concentratiekamp van Neuengamme en subkampen.

Deze plechtigheid verloopt als volgt :

- 9.00uur: korte bloemenhulde aan het monument in **Kiezegem**, Kerkstaat 2a
- 10.00 uur: woord- en communiedienst op de museumsite, Binkomstraat 1 in Meensel, voorgedaan door Diaken Luc Claeys.
- 10.50 uur: burgerlijke herdenking met dodenappel, toespraken door **Jan Loddewyckx**, eerste schepen van Tielt-Winge, door **Martine Letterie** uit Nederland, voorzitter van de A.I.N. (Amicale Internationale de Neuengamme) en **Ria Laenen**, docent geschiedenis van de internationale politiek sinds 1945 en vakken gerelateerd aan haar regio-expertise in Russische en Oost-Europese politiek aan de KU Leuven. Afsluitend bloemenhulde aan het erekerkhof van Meensel in de Heibosstraat.

Muzikale ondersteuning door de harmonie Sint-Jozef uit O.L.V. Tielt.

- +/- 12 uur: bloemenhulde aan het erekerkhof in de Heibosstraat

Daarna wordt in het ontmoetingscentrum van Meensel-Kiezegem een receptie aangeboden door het lokaal bestuur van Tielt-Winge.

Voor de deelnemers aan de bloemenhulde : graag uw aanwezigheid en deelname vooraf melden bij de voorzitter Vital Craeninckx:

vital.craeninckx@skynet.be / 0496 50 46 77 / 016 63 46 23

Met de wens u te mogen verwelkomen danken wij u bij voorbaat voor uw aanwezigheid waardoor u sympathie en erkentelijkheid betuigt voor hen die zich opofferden voor onze vrijheid.